

KURALSIZ ve SINIRSIZ BÜYÜTÜLEN ZOCUKLAR

Bir keçi, bağlı olduğu ipi koparıp boynunu kurtarmış. Artık özgürmüş. Dilediğince koşmuş kırlarda, dağlarda dolaşmış. İsteddiği her yere gitmiş. Yemyeşil otlardan dayasıya yemiş. Dağlardan gelen arı duru soğuk sulardan içmiş. Ne çoban karışmış o gün, ne de sahibi... Yanında hiçbir keçi kalabalık etmemiş. Kimse bir tarafa sevk edip, bir yöne çekmemiş. Kendince şarkılar mırıldanmış, türküler söylemiş. Ve nihayet şen şakran özgürce geçen bir gün bitmeye ve hava kararmaya başlamış. Önce ikinci gölgesi düşmüş her şeyin üzerine, sonra güneş ufukta kaybolmuş. Zifiri karanlık sarmış her yanı. Keçi ilk kez ürpermiş. Karanlıkta hiçbir pırıltı,hiçbir ışık kırıntısı kalmamış. İcini dehşet sarmış. Ve birden çalılıkların arkasından , karanlıkların içinden çakmak çakmak parlayan iki göz görmüş. Fakat her nedense bu parıltıya sevinememiş. Ve evet, aklına gelen başına gelmiş. Hayatında gördüğü en son şey, o parlayan iki göz olmuş. Kurt, bu taze ve özgür keçiyi büyük bir afiyetle yemiş.Keçi özgürlüğün faturasını çok pahalı olarak canı ile ödemiş.

İpten kurtulan keçi gibi, günümüzde “çocuğumu özgür ve kişilikli yetiştireceğim” diye çocuklarının her yaptıklarını hoş gören ebeveynler görüyorum. Nasıl çalılar arasından parlayan iki göz sahipsiz kalan keçinin sonunu getirmişse, henüz daha iyi ve kötünün ne olduğunu kavramayacak derecedeki beyinleri hukuk, edep, adap ve ahlakla bezeyip onlara gerekli rehberliği yapmazsak, toplumda yerimizi dolduracak, dağdaki kurttan daha vahşi kurtların ağına çocuklarımızı kendi ellerimizle teslim etmiş oluruz. Konferanslarım esnasında Çocuk ve Gençlik cezaevlerinde koğuşları balık sırtı dolduran gençleri gördükçe içim sızlıyor. Biz büyüklerin bile zaman zaman birbirimizin rehberliğine ihtiyaç duyarken çocuklarımız “ Özgür ve kişilikli” yetiştirme adına canımızdan çok sevdiğimiz çocuğumuzu ateşe atamayız. Çocuğumuza yürümesini, konuşmasını öğrettiğimiz gibi özgürlüğün sınırsız olmadığını hayatta başımızı taşa vurmamak, cezaevlerinin betonarme duvarları arkasına düşmemeleri için özgürlüğün de hayatta yaşamanın da kuralları ve sınırları olduğunu onlara anlatmamız lazım, Bunları yapmazsak yarın çocuğumuzla birlikte aynı sıkıntıyı beraber çekeriz..

Sınırlar ve kurallar, çocuğu hayata hazırlayıcı, destekleyici ve koruyucu işleve sahiptir. Sınır koymak, çocuğu doğru yönlendirmek için kılavuz niteliğindedir. Çocuğa sınır koyma davranışını kazandıracak olan kişiler anne- babalardır. Çocuğunun yanan sobaya elini değıdirmemesi, elektirek pirizine parmağını sokmaması, ayak altındaki ilaçları şeker sanıp yememesi vs sebeblerle çocuğumuzun canı yanıp onu kaybetmek istemiyorsak, büyüyen çocuğumuz da hayatın tehlikeli şartlarına karşı da gerekli kılavuzluğu yapmak ebeveynlerin öncelikli görevidir.

Anne – babalar kendi içlerindeki arzu ve isteklerini daha objektif değerlendirmelidir. “ Biz görmedik o görsün, biz yapamadık çocuğumuz yapsın” türünden eğilimlerini ciddi şekilde gözden geçirmeli ve yanlışlarından uzaklaşarak çocuklarına sınır koymalıdır. Sınırsız, kuralsız yetişen çocuk görünürde sunulan bütün imkanlara rağmen , ruhsal anlamda kendisini yalnız ve güvensiz hisseder. Bu ortamda yetişen

çocuk olgun bir kişiliğe sahip olamaz. Ve dolayısıyla da davranışlarının sonuçlarına katlanamaz. Bağımlı, güvensiz bir birey olarak yetişir. **Her istediğini ağlayarak, inat ederek elde etmeyi öğrenen çocuk, özellikle önce annesi ve babası ile ergenlik ve gençlik çağında daha fazla çatışma yaşayacaktır. Çocuk dürtülerini kontrol etmede zorlanacağı için ebeveyn- çocuk ilişkilerinde daha fazla olması da kaçınılmazdır.** Sürekli hazzın peşinde “ **Hemen, şimdi burada**” düşüncesiyle işleyen bir benlik dürtüsüyle hareket eder. Bu dürtünün olumsuz etkisi gençlik çağında daha çok hissedilmeye başlanır.. Tıpkı hırsızın keman çalması gibi.Hırsızın biri gecenin bir vaktinde dükkanın kilidini testere ile kesmeye çalışıyor. Oradan geçen saf bir adam: “ **Hişt hemşerim ne yapıyorsun?” diye, sorar. Hırsız “ Keman çalıyorum” der. Saf adam: “ Sesi çıkmıyor ya” dediğinde, hırsız “ Sabahlayın çıkar hemşerim” der.**

Böyle yetişen çocukların sıkıntısı sonunda ortaya çıkıyor. Eğitim seminerlerimde nice baba ve annelerin göz yaşlarına şahit oluyorum. “**14 yaşındaki çocuğunun kendisini yaraladığını ağlayarak anlatan bir baba “ 32 yaşındaki bir oğlu için bir anne “ Doğru dürüst okumadı, ama okul bitti. Şimdi iş beğemiyor, bulduğumuz işlere ‘yorucu’ bana yakışmaz, bu paraya çalışılır mı”** gerekçelerle gitmiyor. Bütün gün evde TV. Başında ‘ onu getir bunu al’ şeklinde emirler veriyor. Yapmak isemediğimizde ‘Beni doğurdunuz bakmak zorundasınız, çocuğunuz değil miyim?’ diyor. Direnirsek üstümüze geliyor”.

Bir başka anne 16 yaşındaki oğlu için Her sabah özel şoförün okula götürdüğü, haftalık harcaması asgari ücretten daha fazla olan, kredi ile istediğini alabilen ve bunların az olduğunu, okulu nasıl olsa bitireceğini, babasının işinin onu beklediğini ve bu nedenle gençliğini çalışarak geçirmenin anlamsız olduğunu söyleyen, sabahlara kadar bilgisayar başında geçiren, kızdığı zaman kendisine küfür eden, el kaldıran bir çocuk.

Hepsinin son cümlesi: “ **Doğduğundan beri bir dediğini eksik etmedik, koruduk, sevdik. Hiç bir şeyini eksik etmedik. Niçin böyle oldu?”** İşte zurnanın zırt dediği delik de burası.

Akıllı insan kend deneyiminden, daha akıllı insan da başkalarının tecrübelerinden yararlanan insanmış. Sevgili anneler- babalar! “**SINIRSIZ VE KURALSIZ ÖZGÜRLÜK ÇOCUKLARINIZA MUTLULUK DEĞİL , MUTSUZLUK GETİRDİĞİNİ** unutmayın. Bunları, Allah’a şükür sorunsuz iki evlat, üç torun yetştiren bunun yanında 55 yıldır kesintisiz eğitimin içinde, cezaevlerinde, üniversitelerde, liselerde öğrencilerle velilere verdiğim 388 eğitim semineri ve konferanslarımın sonucunda elde ettiğim tecrübelerdir.

Son sözüm: Çocuğunuzun eğitiminde yaptığınız bir yanlışlığın sonucunu kolay kolay telafi demezsiniz. www.kadirkeskin

Not: Balıkesir Lisesi Müdürü Sayın Yüksel KOCAŞAHAN beyin davetiyle Balıkesir Anadolu Lisesi öğrencileriyle beraberdim.

Anneler- babalar çocuklarınızın adam gibi adam olmasını istiyorsanız çocuğunuza nasıl yürümeyi , konuşmayı öğrettiğiniz gibi disiplinli olarak cep telefonu kulanmayı da öğretin. Beraberce “ KİTAP KOKUSU “ koklayın. Aksi takdirde sonunda “ Ben nerde yanlış yaptım?” pişmanlığını yaşamayın